

койниятъ ни отдава тъй щедро въ тоя надписъ, но ние ще го публикуваме само като единъ приносъ къмъ характеристиката на Величкова за неговата безгранична любовъ къмъ изкуството и въра въ добритѣ резултати отъ него за нашето възпитателно дѣло. Величковъ не е вече между живитѣ, та никой не ще може да ни упрѣкне въ лицепрятие. Ето надписа :

„Отъ глѣбината на сърцето ви изпращамъ безгранична хвала, Г. Палашевъ.

Това, което правите за да всѣте отъ най-крѣпка възраст у милитѣ български дѣца вкусъ, любовъ и въторжена прѣданность къмъ най-възвишенитѣ наслаждения, ония които може да даде изкуството, е единъ подвигъ, за който България не ще може никога да ви се отплати.

Благопожелавамъ Богъ да ви подкрѣпи съ бодростъ, воля и енергия за да продължите до край благословеното дѣло, на което сте се посветили, и да ви дари животъ за да видите блѣскавите резултати, съ които то ще се увѣчае, и да имъ се радвате.

Притискамъ ви на сърцето си и ви поднасямъ, заедно съ своя сърдеченъ привѣтъ, увѣреніе въ своего неизмѣнно уважение и прѣданность“.

София, 18 Сеп. 1907.

К. Величковъ.

Отстрана на сѣщия листъ Величковъ е прибавилъ слѣдните думи, които ние придаваме въ факсимиле:

Никой не дава до сега въ живота
ни не ме е изоставалъ въ работи.
Като свѣтла рѣка и свѣтъ
всичко като ватина "Картина".
на галерия за дѣца и юноши.

Кучу

Тия думи, излѣзли изъ глѣбината на искрено Величково сърдце, сѣ, както казахме, една най-голѣма утѣха за насъ и сѣщеврѣменно едно насърчение да слѣдваме неуклонно своя прѣдначертанъ пѣтъ, въпрѣки всички трудности, които се изпрѣчватъ винаги когато се залови работа въ едно неразработено поле.

Въ самия часъ при трѣгването отъ София за Гренобль Величковъ ни е потърсилъ въ редакцията, да си земе послѣдното „сбогомъ“. Колко тежи на душата ни, че, по една случайность, ние не можахме да му кажемъ искрено „съ здраве и до виждане!“

Като привършваме тия бѣлѣжки, нека споменемъ, че паметта на Константина Величкова биде почетена отъ цѣлото българско общество, безъ разлика на политически убѣждения. Периодическиятъ печатъ сѣщо отдаде голѣма почитъ на покойника, като изтъкна неговата неуморна дѣйность за доброто и на прѣдѣла на България, която тъй малко цѣни приживе своитѣ, и безъ това малко на брой, заслужили дѣйци.

София 16. XI. 907.

Г. П.

Заб. Считаме за дългъ да явимъ, че желанието ни да дадемъ за крупната личность на Константина Величкова една биографийка, която да бѣде достѣпна за нашето юношество и неотекчителна, ни постави въ голѣмо затруднение. Ние считаме, че това, което казахме за Величкова, е съвсѣмъ недостаточно; ала рамкитѣ на списанието ни отъ една страна, прѣдначначението на самата биография — отъ друга, не ни позволиха да се разпростремъ по-нашироко, при всичкото ни желание да сторимъ това.

Приятелитѣ.

(Басня отъ К. Величковъ).

По-напрѣдъ чловѣка добръ опознай,
Па тогасъ му името приятель дай

Единъ селянинъ минавалъ съ другари,
Все приятели добри и стари,
Прѣзъ една замръзнала рѣка.

Пуква се ледътъ кждѣ срѣдата,
И въ часа потънала колата;
Маха горкий селянинъ съ рѣка,
Вика съ все гласъ: „Оле! дойдѣте!
Отдохъ, потънахъ, помогнѣте!

— Да помогнемъ, дѣца! погледнѣте!
Боже, вижъ! потъналъ е въ леда!“

Взели вси да викатъ на часа.

— „Да помогнемъ!“ всѣки утвърждава,
Но, при все това,

Никой отъ мѣстото си не шава,
До колата не се приближава.

Въ село съ слова
Всички братя се казвали,
И живота си единъ за другъ давали;

Тука братската кола
На рѣката дъното нашла.

Други селяне, по щастие, се притекли
И колата отъ леда извлѣкли.